PROFESSIONEEL OUDERSCHAP IN GEZINSHUIZEN

Nieuwsbrief | nr. 2 | sept. 2013

Beste lezer,

Dit is de **tweede** van vier nieuwsbrieven over het onderzoek 'Professioneel Ouderschap in Gezinshuizen'.

Het onderzoek draait om **uithuisgeplaatste jongeren** die noodgedwongen in een gezinshuis moeten wonen. Gezinshuizen zijn bedoeld om een kind **tot volwassenheid** een veilige plek te bieden. Helaas komt **ongepland vertrek** vooral onder pubers (te) vaak voor. Daarom onderzoekt het consortium de centrale vraag ***'hoe maak je goed aansluiting met pubers met gedragsproblemen, zodat je hen ook daadwerkelijk kunt gaan begeleiden in hun volwassen worden?'.***

Deze nieuwsbrief bestaat uit een drieluik van interviews, gericht op **Onderzoek**, **Onderwijs** en **Praktijk**. Graag stel ik eerst **Danielle van de Koot** (senior onderzoeker) aan u voor, zij vertelt over haar interesse in gezinshuizen en de voortgang van het onderzoek. **Nathanaël Kielman**, oud-student van de CHE, spreekt over zijn werk in gezinshuizen. Ook maakt u kennis met **Cliff.** Hij is 15 jaar, woont in een gezinshuis en vertelt ons over voetbal, vroeg opstaan en het leven in een gezinshuis.

Veel leesplezier!

Martine Noordegraaf, lector Jeugd&Gezin, CHE

Nieuwsbrief nr. 3 verschijnt in februari 2014.

+ FACTSHEET

Wat is een gezinshuis?

Een gezinshuis is een vorm van residentiële zorg. Officiële zorg omdat in een gezinshuis een professional werkt die een salaris of vergoeding voor arbeid ontvangt. Maar ook omdat een kind verblijft in een gezinssetting waar sprake is van 24-uurs zorg. Een gezinshuis is een woonvorm waarin door (een) gezinshuisouder(s) op professionele wijze vorm wordt gegeven aan verzorging, behandeling, opvoeding en begeleiding van een variërend aantal kinderen. Deze kinderen worden geplaatst en opgenomen in het eigen gezin van de gezinshuisouder(s).

Er zijn in Nederland drie constructies waarin gezinshuizen opereren.
1. Er is een zorgaanbieder die de gezinshuisouder(s) in dienst neemt d.m.v. een arbeidsovereenkomst.
2. Gezinshuizen in de vorm van franchise.
3. Gezinshuizen die volledig zelfstandig opereren onafhankelijk van een zorgaanbieder of franchiseorganisatie.

Er zijn in Nederland ongeveer 62 (regionale) zorginstellingen die gezinshuizen aanbieden. Van 54 organisaties is bekend dat ze samen 341 gezinshuizen hebben. Dat zijn ruim 6 gezinshuizen per aanbieder. Er van uitgaande dat de 8 aanbieders waarvan de gegevens ontbreken, ook 6 gezinshuizen hebben, kan dit betekenen dat er in Nederland in totaal ongeveer 389 gezinshuizen zijn. Uit onderzoek blijkt dat er in een gezinshuis gemiddeld 3 à 4 kinderen wonen. Dat komt neer op 1362 gezinshuisplaatsen in Nederland.

Gardeniers, M. & Vries, A. de (2011). *Factsheet gezinshuizen. Gezinshuizen in Nederland; een verkenning.* De Glind:Rudolphstichting & Gezinshuis.com.

Meer weten? **www.inhuisplaatsen.nu**
www.gezinspiratieplein.nl

‘We willen uiteindelijk weten wat wérkt in de relatie met pubers’

Danielle van de Koot is senior onderzoeker binnen dit onderzoek en net gepromoveerd. Ze startte met de PABO en studeerde daarna pedagogiek en theologie. Enthousiast vertelt ze over hoe ze in de ‘rijdende trein’ van dit onderzoek is gesprongen en hoe ze met aandacht en interesse onderzoekt wat nu precies de relatie is tussen opvoeder en adolescent in gezinshuizen. *‘We hebben inmiddels veertig ervaringsdeskundigen mogen spreken en dat heeft ons een heel rijk beeld opgeleverd. Het was heel erg leuk om al die mensen te ontmoeten en te horen hoe het eraan toe gaat in een gezinshuis.’*

Het onderzoek loopt nu een al een tijdje, hoe gaat het?

“We hebben nu de ouders in de focusgroepen gesproken die tieners in hun gezinshuis hebben. In die gesprekken vroegen we wat situaties zijn waarin het lastig kan zijn en waarin ze extra uitgedaagd worden als gezinshuisouders. De volgende stap is dat we ook gaan filmen en observeren, daar ben ik heel erg benieuwd naar.”

Danielle van de Koot

Wat is precies een focusgroep?

“Het afgelopen jaar hebben we ongeveer 40 gezinshuisouders gesproken, acht groepen van ongeveer vijf. In die groepen hebben we een aantal vragen gesteld naar het reilen en zeilen in een gezinshuis. We waren niet alleen als onderzoekers met gezinshuisouders in gesprek, maar ze waren ook onderling met elkaar in gesprek. Ze reageerden op elkaar, ze herkenden dingen – of juist niet. Dat heeft mooie informatie opgeleverd. Momenteel zijn we druk bezig met uitwerken en analyseren. Een aantal studenten helpt ons hier geweldig bij. Een gesprek duurt twee uur, dat levert 30 à 40 kantjes tekst op, maal acht gesprekken. Daar moeten we de juiste punten uitfilteren. Heel zorgvuldig natuurlijk, om niks te missen, maar ook om te kijken welke dingen vaker voorkomen en in welke variaties.“

Kun je al wat interessante onderzoeksresultaten delen?

“Dat is nog wat voorbarig, want we zijn nog niet op de helft van de analyse. Wat we wel zien is dat er rond de maaltijden een hoop gebeurt. Uitdagende situaties, zeg maar. Dat kan bijvoorbeeld gelden voor het ontbijt, de deur uitgaan… Wat me is opgevallen is de creativiteit van gezinshuisouders om dingen op te lossen, dat is interessant om te zien en te horen. Maar meer ga ik natuurlijk niet verklappen, dat komt allemaal in het onderzoeksrapport te staan.”

Wat is de volgende stap in het onderzoek?

“De volgende stap is dat er zes gezinshuisouders worden geselecteerd, waarvan we verwachten dat we goede video opnames kunnen maken. Ze gaan vervolgens zelf filmen in situaties in hun leven. Die opnames gaan we daarna weer ophalen en analyseren, wat weer een flinke klus wordt. In de eerste fase hebben we onderzocht wat ouders zeggen wat er gebeurt, hoe ze erop reflecteren en terugkijken, wat ze ervan vinden en met welke reden ze dingen doen. Maar in deze fase gaan we echt zíen wat er gebeurt in de gezinshuizen. Ik denk dat dat een krachtige manier is van onderzoek doen en ook een unieke manier.”

> ‘In de volgende fase gaan we echt *zíen* wat er gebeurt in de gezinshuizen.’

Je zegt dat het in de focusgroepen ging over uitdagende situaties, is dat ook de focus bij de video opnames?

“We willen uiteindelijk weten wat wérkt in de relatie met pubers, daar focussen we op. We kunnen natuurlijk geen lastige situaties in scène zetten, daar zijn we ook niet op uit. Maar het leven van alledag biedt natuurlijk voldoende aanleidingen waarin opvoeders voor verrassingen/lastige situaties komen te staan, waar je vervolgens goed mee moet omgaan. We verwachten dat het dus kan terugkomen, maar we zijn er niet op uit. We willen weten wat

werkt in het normale, dagelijkse leven. Er is namelijk een goede band nodig tussen opvoeder en jongere om te kunnen 'opvoeden' en daarom willen we weten: hoe ziet zo'n band eruit? Wat gebeurt er dan? Wat wordt er gezegd? Hoe wordt er gekeken? Wat vindt er plaats? Bij wijze van spreken: wat wordt er gegeten?"

Kende je gezinshuizen al?
"Niet van dichtbij, in de praktijk. Wel in de theorie, als een vorm van hulpverlening aan kinderen.
Ik was ook nooit in Jeugddorp De Glind geweest."

Wat vind je van het fenomeen?
"Wat mij aanspreekt is dat er geprobeerd wordt om een zo normaal mogelijk gezinsleven op te bouwen en dat dat voor kinderen betekent dat ze langdurig op dezelfde plek blijven en dezelfde gezinshuisouders houden. Met die gezinshuisouders kunnen ze een band ontwikkelen en misschien kunnen ze zich zelfs aan hen hechten. Dat gun je natuurlijk elk kind dat niet bij zijn ouders kan opgroeien. Daarom vind ik het een mooie vorm van hulpverlening. Wat mij ook aanspreekt is de motivatie en gedrevenheid, de veerkracht van de gezinshuisouders. Om steeds weer nieuwe situaties aan te pakken, met plezier en doorzettingsvermogen."

Zie je nog nieuwe onderzoeksthema's, nu het onderzoek verder loopt?
"Ik zie altijd nieuwe onderzoeksthema's, in alles. Ik heb net een scriptie gelezen, over loyaliteit. Die gaat over hoe het zit met broertjes en zusjes en hoe het werkt als je niet meer bij je eigen ouders woont. Daar ben ik erg nieuwsgierig naar, dat zou ik wel verder willen onderzoeken. Er is ook een stagiair bezig die onderzoek doet naar de seksuele ontwikkeling van adolescenten in gezinshuizen, ook erg interessant voor verder onderzoek.

Er is in elk geval nog veel onontgonnen gebied en er gebeurt erg veel binnen gezinshuizen. Het zou natuurlijk ook mooi zijn de jongeren zelf te spreken. Nu onderzoeken we de vraag vanuit ouderperspectief, maar hoe de jongere het zelf ervaart lijkt me ook heel erg interessant.

Als laatste vind ik het afstudeeronderzoek van onze studenten Bernadette Leenman en Anneloes van der Linde opvallend. Het heeft een briljante titel, vind ik: 'Professionele Nabijheid'. Vaak wordt professionaliteit gedefinieerd in termen van 'professionele distantie' en 'afstand nemen', terwijl deze vorm van hulpverlening zo dicht bij ouderschap ligt. Professionele nabijheid vind ik dan een erg mooie en meer passende term. Het uitgangspunt is nabijheid, maar dan wel op een professionele manier. Hoe dat eruitziet, daar hopen we iets aan bij te dragen."

'Ik ondersteun gezinshuisouders als pedagogische professional'

Nathanaël Kielman, 28 jaar, oud-student Sociaal Pedagogische Hulpverlening (SPH) aan de Christelijke Hogeschool Ede. Nathanaël werkte in verschillende instellingen als groepsleider en nu als 'professioneel pedagogisch ondersteuner' in gezinshuizen, vanuit zijn eigen bedrijf Nabezo (www.nabezo.nl). Hij is duidelijk gepassioneerd over zijn werk en heeft een duidelijke voorkeur voor gezinshuizen ten opzichte van leefgroepen. *'Er zullen altijd leefgroepen nodig blijven voor bepaalde kinderen en jongeren, maar ik hoop dat gezinshuizen een soort basis kunnen gaan vormen van de residentiële jeugdzorg.'*

Kun je iets over jezelf vertellen?
"Ik ben Nathanaël Kielman, 28 jaar. Ik heb eerst SPW gestudeerd en daarna SPH. In 2008 ben ik afgestudeerd. Sindsdien heb ik gewerkt bij Karakter, Dr. Leo Kannerhuis, Kinabu en Lindenhout. Door de bezuinigingen sluiten veel groepen; ook 'mijn' groep bij Lindenhout werd gesloten. Toen ben ik gaan verkennen wat ik nou écht wilde doen. Ik was al vaak in aanraking gekomen met gezinshuizen maar ben verder gaan onderzoeken naar dit concept voor residentiële zorg voor jeugd. Ik kwam tot de conclusie dat ik het een gezondere plek vind voor een kind dan een groep. Nu ben ik gestart als zelfstandig ondernemer en ondersteun ik gezinshuisouders als pedagogische professional."

Een gezinshuis vind je een gezondere plek dan een groep, zeg je. Waar zit 'em dat in, volgens jou?
"Gezinshuis.com noemt het 'de kracht van het gewone leven'. Je neemt kinderen en jongeren mee in een zo normaal mogelijk leven. Achter de schermen draaien de gezinshuisouders een vorm van professioneel ouderschap, maar het kind zelf maakt daar niet zoveel van mee. Simpel gezegd bieden gezinshuisouders ze

gewoon een thuis. Ik merkte in mijn werk op groepen dat je niet mocht refereren aan de groep als 'thuis', kinderen zeiden dan gelijk: 'Néé, dit is ons thuis niet. Dit is de groep!' Maar als ik in gezinshuizen werk en richting kinderen refereer aan het gezinshuis als 'thuis', dan is dat heel normaal. Dat zegt veel over hoe een kind zich voelt in een gezinshuis ten opzichte van een leefgroep.

Op een leefgroep heb je constant verschillende groepsleiders, terwijl ik geloof dat elk kind het nodig heeft om iets op te bouwen met opvoedende personen, om persoonlijk contact te hebben en gekend te zijn. Dat kan op een leefgroep minder goed dan wanneer je in een gezin wordt opgenomen. In een gezinshuis krijg je de boodschap: 'hier mag je zijn, dit is je thuis.'"

Je bent je eigen bedrijf gestart, wat doe je precies?

"Gezinshuisouders draaien hun gezinshuis 24 uur per dag en 7 dagen per week, het vraagt veel van ze. Ik merk aan de gezinshuisouders waar ik mee werk dat ze rennen en vliegen en soms amper vrije tijd hebben. Maar naast je rol als gezinshuisouder, heb je ook je familie, sociale contacten en onvoorziene gebeurtenissen. Het kan wel eens zijn dat je een verjaardag hebt van één van je broers of zussen, of je moeder ligt in het ziekenhuis, of je wilt een weekendje weg. Er kunnen allemaal redenen zijn waardoor je even niet in je gezinshuis kunt zijn.

Nathanaël Kielman

Wat ik dan bied is de pedagogische ondersteuning die op zo'n moment nodig is. Door mijn opleiding en de ervaring die ik heb met het werken met kinderen en jongeren, ben ik eigenlijk een soort pedagogisch ondersteuner, die tijdelijk de taken van de gezinshuisouder overneemt. Dat kan een avond, een hele dag, een heel weekend, of één/meerdere weken zijn. Eigenlijk een soort specialistische 'oppas', hoewel je dat laatste woord vaak koppelt aan een tiener die wel eens bij de buren oppast.

Ik werk nu bij een gezinshuis waar kinderen met een licht verstandelijke beperking wonen en ze werken daar met een specifieke methodiek. Ik kan me voorstellen dat je dan niet wilt dat een willekeurige buurvrouw komt oppassen, maar liever een professional, die snel kan aansluiten bij die methodiek, waardoor je met een gerust hart de kinderen kan achterlaten. Dat is precies mijn bedoeling, zo goed mogelijk aansluiten op de aanpak van de gezinshuisouders."

Het zijn specifieke gezinnen, met specifieke kinderen, vaak ook met een specifieke aanpak. Hoe bereid je je voor op een nieuw gezin?

"Ik vind het belangrijk dat ik een vertrouwd gezicht word. Dus, voordat de gezinshuisouders weggaan wil ik dat de kinderen me zeker één of twee keer hebben gezien. Via een kennismakingsgesprek kom ik zoveel mogelijk details te weten over de gewoontes, regels en rituelen in het huis. Sommige gezinnen bidden bijvoorbeeld voor het eten. Als ik dat niet weet en ik sla het over, kan dat een stuk onveiligheid brengen. Dat wil ik voorkomen door me goed voor te bereiden."

Je bent oud-student Sociaal Pedagogische Hulpverlening. Nu gezinshuizen zo in opkomst zijn als vorm van residentiële jeugdzorg en veel leefgroepen sluiten, zou het SPH onderwijs hier meer op in moeten spelen? En zo ja, hoe dan?

"De SPH opleiding richt zich veel op groepswerk in instellingen. Door de bezuinigingen worden groepen minder en wordt er een goedkopere vorm van hulpverlening gezocht. Als professional moet je nog meer van vele markten thuis zijn dan ooit tevoren. Je moet hulpverleningsplannen schrijven, coach kunnen zijn, een helikopterview hebben, en dit zijn drie voorbeelden van een hele lange lijst met vaardigheden. Kortom, er wordt veel van je gevraagd en je moet telkens meer doen in minder tijd.

Als gezinshuisouder heb je meestal zelf al kinderen grootgebracht of genoeg levenservaring in huis. Daarom is het ook niet vanzelfsprekend en in mijn ogen ook niet aan te raden dat jonge SPH studenten direct na hun afstuderen gezinshuisouders worden. Als je zelf nog geen ouder bent geweest, kan het erg zwaar worden.

'Als je in de hulpverlening teveel afstand bewaart, dan ontneem je iemand iets'

Wat specifiek is in het werken als gezinshuisouder is dat je anders bezig bent met afstand en nabijheid. Bij groepswerk draai je je dienst en trek je de deur achter je dicht. Als gezinshuisouder kun je dat niet doen, het is tegelijkertijd je werk en je thuis. Ik denk dat dát de kracht is van gezinshuizen, de echtheid van de gezinshuisouders. het stuk dat ze opofferen voor het kind. De plek die eerst alleen voor henzelf was, delen ze met kinderen die een thuis nodig hebben. Dat vormt wat mij betreft het hart van deze hulpverleningsvorm.

Tijdens mijn opleiding heb ik een visiestuk geschreven over 'liefde in de hulpverlening'. Sommige hulpverleners gingen daarvan steigeren. 'Dat kan toch helemaal niet, liefde in de hulpverlening!?'. Toch vind ik dat elk mens behoefte heeft aan gekend worden, geliefd zijn. Als je in de hulpverlening teveel afstand bewaart, dan ontneem je iemand iets. Ik ben daarom benieuwd hoe we meer terug kunnen naar de basis: wat heeft een kind of jongere in de beginsel nou nodig aan nabijheid? En hoe kun je dat op een professionele manier geven? Kortom, hoe kan 'afstand' meer gaan plaatsmaken voor 'professionele nabijheid'? Dat zou wat mij betreft meer mogen terugkomen in de opleiding."

Gezinshuizen over tien jaar, wat zie je voor je?

"Er zullen altijd leefgroepen nodig blijven voor bepaalde soorten kinderen en jongeren, maar ik hoop dat gezinshuizen meer een basis gaan vormen van de residentiële jeugdzorg, met professionele ouders die vanuit hun hart het gezinshuisouderschap invullen."

‘Op de groep was het veel strenger, hier hebben ze minder regels’

Cliff is vijftien jaar en woont in een gezinshuis in Kekerdom, een dorpje in de buurt van Nijmegen. Hij is gek op voetbal. Elke week traint hij twee keer en op zaterdag speelt hij een wedstrijd. Toen Cliff elf jaar was is hij uit huis geplaatst en via een crisisgroep uiteindelijk terechtgekomen in het gezinshuis van Willy en Jacqueline. Hij heeft het er naar zijn zin en is blij met zijn pleegouders. *“Ik woon liever in een gezinshuis dan op een groep. Het is daar veel drukker, er zijn meer kinderen. Je hebt ook verschillende groepsleiders, die wisselen elkaar steeds af. Dat is wel vervelend, je wordt dan niet zo snel vertrouwd met mensen. Het is ook veel strenger daar.”*

Wil je iets over jezelf vertellen?
“Ik ben Cliff. Ik ben net vijftien geworden en ik zit op school. En hobby’s... ik heb eigenlijk maar één hobby: voetbal. Ik vind dansen ook wel leuk, maar ik zit op voetbal. Ik voetbal in Leuth, een dorpje naast Kekerdom. Twee keer per week ga ik naar training en één keer per week heb ik een wedstrijd.”

‘Wat eigenlijk wel raar is is dat je sowieso altijd terug wilt naar je moeder.’

Hoe ben je hier, in dit gezinshuis, terechtgekomen?
“Ik ben uit huis geplaatst toen ik elf was, omdat m’n ouders niet voor me konden zorgen. Eerst kwam ik terecht in een crisisopvang, een groep waar meerdere kinderen woonden. Daar moest ik vier weken blijven. Toen kwam ik via een collega van Willy (red: vader van het gezinshuis) in contact met Willy en Jacqueline. Ik woon nu drie jaar bij Willy en Jacqueline in hun gezinshuis.”

Hoe vind je het om hier te wonen?
“Ik vind het wel leuk en gezellig hier. Maar ja, Kekerdom, dat is wel wat minder. Het is best wel saai om er te wonen, er is niet veel te doen. In het begin, toen ik net bij Willy en Jacqueline kwam wonen, woonden we nog in Arnhem. Ik vond het meteen gezellig en leuk. Dat ik uit huis geplaatst werd was wel moeilijk en wennen. Willy en Jacqueline hielpen me wel. Het was niet echt zo dat ik erover ging praten, maar ze hielpen me wel met dingen die ik moeilijk vond.”

Je woont hier nu drie jaar, waren er ook minder leuke dingen?
“Niet echt heel stom of niet leuk. En ook niet zo erg dat ik hier weg wilde. Ik had in het begin wel veel ruzie met m’n pleegzus, dat is nu al beter.” Denkt even na... “Maar wat eigenlijk wel raar is, is dat je sowieso altijd terug wilt naar je moeder, ook al kan dat niet. Dat komt dan niet omdat je het hier niet leuk vindt, maar gewoon omdat het je moeder is.”

Heb je nog contact met je ouders, nu je hier woont?
“Ja, twee keer in de maand ga ik een weekend bij m’n moeder logeren. Met m’n vader heb ik één keer in de maand een afspraak, ik zou wel willen dat dat wat vaker zou zijn, maar dat gaat nu wat moeilijker.”

Je hebt een tijdje op een crisisgroep gewoond, wat is het verschil tussen een gezinshuis en een groep?
“Het is daar veel drukker, er zijn meer kinderen. Je hebt er ook verschillende groepsleiders, die wisselen elkaar steeds af, dus je krijgt andere mensen op de groep. Dat is wel vervelend. Je wordt dan niet zo snel vertrouwd met mensen. Het is ook veel strenger daar, met meer regels. Voor mij was het ook minder leuk omdat ik daar elf was en ik zat daar met kinderen van zeventien.”

En heb je hier in huis veel regels?
“We hebben niet echt veel regels, vooral bedtijd. Ik moet door de weeks om tien uur naar bed en ik het weekend half twaalf. Nu is het vakantie, dus dan gaan we doordeweeks om half twaalf en in het weekend wat later. Ik hou helemaal niet van vroeg opstaan, dus uitslapen in de vakantie is wel lekker.”

Het komt best vaak voor dat tieners in gezinshuizen niet op dezelfde plek blijven wonen en toch naar een ander gezinshuis of een andere groep moeten. Herken je dat? En hoe komt dat denk je?
“Ja, ik heb het wel eens gehoord. Soms snap ik het wel, maar soms ook niet. Als je uit een gezinshuis moet omdat je zelf iets doms hebt gedaan, dan is het gewoon dom van jezelf. Bijvoorbeeld als je echt heel erg ruzie maakt met je pleegouders, of gaat vechten, dan is de grens wel bereikt.”

Denk je dat meer kinderen die nu in een groep wonen beter in een gezinshuis zouden kunnen wonen?
“Dat weet ik eigenlijk niet. Voor sommige kinderen is het misschien wel goed om op een groep te wonen. Maar zelf wil ik het liefst in een gezinshuis wonen.“

Dus als ik jou zo hoor, blijf je nog wel even hier?
“Ja, zeker, tot m’n achttiende.”

En daarna?
Lachend: “Terug naar Arnhem!”

+COLOFON

Christelijke Hogeschool Ede

Binnen de Christelijke Hogeschool Ede is plaats voor zes lectoraten. Het lectoraat Jeugd en Gezin valt onder de Academie voor Sociale Studies en richt zich op het brede (werk) veld van de psychosociale hulpverlening aan Jeugd en Gezin en wil door middel van dit onderzoek graag een bijdrage leveren aan de professionalisering van hulp aan jongeren in opvoedingssituaties en aan hun ouders / opvoeders; in dit geval, de praktijk van gezinshuizen. Martine Noordegraaf is aan dit onderzoek verbonden als lector en projectleider. Onderzoekers zijn Daniëlle van de Koot en Ellen Schep.

Joozt LSG-Rentray

JOOZT (Jeugd, Opvoeding, Onderwijs, Zorg, Toekomst) is een provinciale jeugdzorginstelling werkzaam in zowel de provincie Utrecht als Gelderland. JOOZT is er voor kinderen en jongeren met complexe en meervoudige problematiek en hun ouders. De hulpverlening van JOOZT wordt zowel ambulant als residentieel aangeboden.

Gezinshuis.com

Gezinshuis.com ontwikkelt duurzame gezinsvormen voor uithuisgeplaatste kinderen en jongeren. Wij starten ze in samenwerking met jeugdzorgaanbieders en gemeentes. Duurzame gezinsvormen zijn onder andere gezinshuizen. De gezinshuizen zijn franchisenemers; gezinshuisouders opereren als kleinschalige ondernemers en geven vorm en inhoud aan hun gezinshuis, gebaseerd op hun eigen krachten en vermogen. Gezinshuis.com is verbonden aan dit onderzoek als werkveldpartner.

Universiteit Utrecht

Universiteit Utrecht levert met haar minor Algemene Sociale Wetenschappen (ASW) kennis van maatschappelijke, actuele sociale vraagstukken en gebruikt daarbij een interdisciplinaire benadering. Bij ASW is speciale aandacht voor de adolescentie. Prof. dr. Carol van Nijnatten is expert op het gebied van interactie-onderzoek en kenner van de Jeugdzorg.

Nederlands Jeugdinstituut

Het Nederlands Jeugd Instituut (NJi) is het landelijk kennisinstituut voor jeugd- en opvoedingsvraagstukken. Het project is voor het NJi van belang omdat het nieuwe kennis en hulpmiddelen oplevert voor de sector binnen haar programmalijn effectieve jeugdzorg. Het NJi brengt kennis in van jeugdbeleid en instrumentarium. Daarnaast heeft het NJi informatiekanalen die zullen worden benut.

Overige deelnemers:

Hogeschool van Amsterdam

Combinatie Jeugdzorg Eindhoven

SIA

Dit project wordt mede mogelijk gemaakt door gelden van Stichting Innovatie Alliantie. Voor overige projecten, bezoek **www.innovatie-alliantie.nl/projectenbank**

Redactie: Heleen Hospes, lectoraat Jeugd & Gezin, Christelijke Hogeschool Ede
Meer informatie over het project, aanmelden en afmelden voor deze nieuwsbrief kan via het lectoraat Jeugd & Gezin. Telefoon: 0318 696300, e-mail: lectoraatass@che.nl.

© 2013 copyright – Studio Vandaar | Design by Studio Vandaar| Illustration by Jedi Noordegraaf| www.studiovandaar.nl